

Sakari Häkkinen **Kenen poika sinä olet?**

Isättömän Jeesuksen perhearvot.
LK-kirjat, 2003. 110s.

Jotkut kirjat ovat niin erikoisia, että jopa niiden arvioinnin mielekkyyttä joutuu pohtimaan. Kun tällä kertaa kuitenkin on kyseessä Lasten Keskuksen tuottama kirkon perhetyöhön tarkoitettu teos, siihen on otettava kantaa. Kirja on nimittäin sekoitus äärilaidan eksegetiikkaa ja marginaalisia käsityksiä Jeesuksen suhteesta perheeseen ja perhearvoihin.

Lapsityön ohjaajat saattavat olla melko ihmeissään avatessaan kirjan, jonka alkulehdillä selostetaan bultmannilaista muotokritiikkiä, Q-lähdettä ja Nag Hammadia. Kun oppi vielä ammennetaan amerikkalaisesta Jeesus-seminaarista (R. Funk), soppa on sakea. Tuon seminaarin tuloksia Häkkinen kuvaa niin, että Jeesusta pidetään vain ihmisenä (s. 28). Hän ei siten ole Jumalan Poika eikä kenenkään Vapahtaja. Myös Häkkisen kirja eroaa ns. perinteisestä kristillisyydestä tässä kohden.

Jeesuksen perhettä tarkastellessaan Häkkinen käyttää paljon aikaa Joosefin roolin pohtimiseen. Amerikan seminaarin tuloksiin vedoten hän toteaa, että mahdollisuuksia on kaksi. Joko Jeesuksen biologinen isä oli Joosef, vaikka tästä ei paljon tiedetäkään, tai sitten Jeesus oli avioton lapsi. Pienen epäröinnin jälkeen Häkkinen jatkaa esitystään siitä näkökulmasta, että Jeesus oli äpäralapsi. Tämä sen ajan yhteiskunnassa vaikeaksi koettu asia vaikutti tekijän mukaan lähes kaikkeen Jeesuksen toiminnassa.

Mitä hyötyä tuollaisesta äpära-teoriasta sitten on Häkkisen teemalle perhearvoista? Ohjelmansa mukaisesti hän poimii kirjassaan esille isättömän Jeesuksen katteria, perhettä vastustavia lauseita. Jeesuksen seuraajan täytyy luopua isästään ja äidistään (esim. Matt. 10:37, Luuk. 14:26). Häkkiselle kyse ei enää ole eskatologisesta ehdottomuudesta pelastuksen valtakunnan saapuessa, vaan äpära-pojan kapinasta. Jeesus kuului ”toisen luokan kansalaisein” ja ”antoi köyhälistölle äänen”. Hän hyökkäsi ”yhteiskunnan valtarakenteita vastaan”. Kukaan, joka ei kapinoin tätä (sen ajan tavallista isä-keskeistä perhemallia, eli) ”alistamiseen perustuvaa hierarkkista järjestelmää vastaan”, ei voi liittyä Jeesuksen seuraajaksi (s. 87).

Onko tässä todellakin järkevä ohjelma kirkon lapsityöhön ja perhetyöhön? Vaikka Häkkinen on tohtori, hän on sortunut äärilaidan näkemyksiin ja huonoon perusteluun. Lopputuloksena on sekasotku, jolla ei ole mitään tekemistä seurakunnan perustyön kanssa. Vai haluaako Lasten Keskus todella, että perhetyössä sentään vielä keskeisenä oleva käsitys Jeesuksesta lapsia ja perhettä rakastavana Vapahtajana korvataan vihasta motivaationsa ammentavalla äpära-Jeesuksella?

Timo Eskola